

Arrest

nr. 80 977 van 10 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2011 met refertenummer 12228.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. Tevens werkte u bij een, door u opgerichte, geheime veiligheidsdienst, zonder naam, die zich bezig hield met de problemen van vrouwen en kinderen. Uw broer, D. K. (...), werkte eveneens bij de politie en nam tijdens een autocontrole op 9 mei 2001, vierhonderd gram heroïne in beslag van uw neef M. A. (...). Uw broer besloot de drugs mee te nemen naar huis waarna u, zonder zijn medeweten, de heroïne verbrandde zodat het niet terug op de straat zou terechtkomen. Uw neef, M. A. (...), kwam hier achter hetgeen de start van uw problemen betekende.

In het midden van oktober 2005, kwamen uw neven, K. (...), I. (...) en R. (...), en D. I. (...), u uithalen om een bruiloft bij te wonen in Kantesjevo.

Echter, tijdens de rit werd u verkracht door deze personen, in het bijzijn van M. A. (...) omwille van het feit dat u zijn heroïne verbrand had. U vertelde dit incident aan niemand van uw familie. Een goede vriendin nam u mee naar het ziekenhuis om uw gebit te herstellen, dat beschadigd werd tijdens dit incident, en verbleef bij haar gedurende de daaropvolgende vier maanden.

Na dit incident stopte u met werken bij de geheime veiligheidsdienst.

Uw neef verliet in 2007 uw land van herkomst en zou in Europa, onder meer Polen, Frankrijk en België, asiel aanvragen.

In 2005, 2006 verslechterde de relatie met uw moeder en oudste broer, D. A. (...). Zij wilden dat u een hoofddoek, een hidjab, zou aandoen terwijl u daartegen was. Uw familie en de Moslim-oudsten kwamen regelmatig over de vloer en hadden er problemen mee dat u werkte. U werd geslagen omdat u weigerde een hoofddoek te dragen.

U besloot uiteindelijk te vluchten uit uw land van herkomst in april 2009 omwille van uw problemen met uw familie en met M. A. (...).

U reisde vervolgens via Polen, waar u gedwongen werd asiel aan te vragen.

U verbleef er in een opvangcentrum van augustus tot december 2009 waar uw neef M. A. (...) toevallig ook verbleef. Hij en een groot aantal andere Ingoesjen hebben u tweemaal aangevallen in het opvangcentrum. Eveneens stal M. A. (...) uw documenten waaronder bewijzen met betrekking tot uw werk en zijn drugshandel.

U besloot vervolgens verder te vluchten naar België en kwam hier aan op 17 december 2009. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

Tijdens uw verblijf in een Belgisch opvangcentrum bleek uw neef er eveneens te wonen.

Nadat hij u bedreigd had, besloot u klacht in te dienen bij de lokale politie. Later die maand zag u hem voor een laatste keer op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij zei toen niets tegen u.

Sinds uw vertrek uit uw land van herkomst heeft u nog steeds contact met uw moeder en uw broer. Zij vertelden u eveneens dat uw hond vermoord werd door onbekenden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: verschillende medische verslagen, e-mails van uw advocate, uw neergelegde klacht dd. 21 januari 2010 en algemene informatie betreffende seksuele aanranding en verkrachting in Tsjetsjenië en de situatie van uitgeweken vrouwen in Polen, een klacht dd. 7 september 2011 en een vaststelling van slagen en verwondingen dd. 27 november 2010."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen met uw familie, M. A. (...) en K. (...).

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw houding en handelingen in verband met uw asielproblemen, niet in overeenstemming zijn met hetgeen verwacht kan worden van een asielzoeker die om zulke ernstige redenen zijn land van herkomst verlaat.

Zo verklaart u dat u vluchtte uit uw land van herkomst omdat u niet met de schande van uw verkrachting kon leven en dat u eveneens niet kon terugkeren omdat u niet wist waar uw neef, M. A. (...), zich bevond. (CGVS p. 29)

Het is echter opmerkelijk dat u pas in 2009 vertrekt, ruim vier jaar na uw verkrachting én twee jaar nadat uw neef reeds vertrokken was. (CGVS p. 16 en 20)

Gevraagd naar de reden waarom u zo lang wachtte stelt u dat u niet durfde en dat u bang was van alles. (CGVS p. 30) Deze verklaring is niet afdoende. Deze houding met betrekking tot uw asielproblemen ondermijnt dan ook op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Daarenboven verklaart u in de periode augustus-december 2009 met uw neef in éénzelfde opvangcentrum in Polen geleefd te hebben. (CGVS p. 9) Hij heeft u daar vervolgens tweemaal aangevallen, samen met verschillende Ingoesjetische vrienden waartegen u bovendien geen klacht bent gaan indienen. (CGVS p. 9)

U ging daarna wel naar de directeur van het opvangcentrum maar ze deden niets om u te helpen. (CGVS p. 10)

Ook stal uw neef uw documenten, met betrekking tot uw werk en zijn drugshandel, maar opnieuw diende u geen klacht in, volgens u omdat u daarvoor naar het politiekantoor moest gaan en u daar niet toe in staat was. (CGVS p. 9)

Het Commissariaat-generaal stelt zich grote vragen met betrekking tot deze gebeurtenissen en uw houding hiertegenover.

Het is immers onlogisch dat u gedurende meerdere maanden met de persoon voor wie u Tsjetsjenië ontvlucht, samenleeft, zonder hierover melding te maken of klacht in te dienen bij de gemachtigde instanties.

U wordt vervolgens mishandeld en bestolen en laat het na dit ten gronde te melden aan de politie, hetgeen onredelijk en onaanvaardbaar is.

Ook verklaart u opnieuw met uw neef samengewoond te hebben in een Belgische opvangcentrum. (CGVS p. 18)

Ook hier moet de opmerking gemaakt worden dat uw samenleven in een opvangcentrum met uw vervolger, niet in overeenstemming te brengen is met uw verklaarde vrees.

Het Commissariaat-generaal merkt ook op dat het feit dat u tot twee maal toe met uw vervolger in hetzelfde opvangcentrum in twee verschillende landen terecht komt, wel zeer toevallig is. Hetzelfde geldt voor uw toevallige ontmoeting met uw neef op de Dienst Vreemdelingenzaken in januari 2010. (CGVS p. 3)

In ieder geval moet opgemerkt worden dat u naar aanleiding van de bedreigingen van uw neef in het opvangcentrum klacht indiende bij de Belgische politie, maar u weet echter niet wat het resultaat van deze klacht was. (CGVS p. 19) Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat een asielzoeker bescherming zoekt tegen haar belager bij de autoriteiten en weet wat het resultaat van deze bescherming is, des te meer gezien de aard en de gevolgen van uw problemen.

Eveneens laat u duidelijk na om nationale bescherming te zoeken met betrekking tot uw problemen. Zo begrijpt het Commissariaat-generaal dat een verkrachting niet snel gemeld wordt aan de autoriteiten maar vraagt zich tegelijkertijd af waarom u zich noch in Ingoesjetië, noch in Polen gewend heeft tot de autoriteiten met betrekking tot uw andere inbreuken zoals slagen en verwondingen en diefstal.

In Ingoesjetië vreesde u familieproblemen omwille van deze verkrachting en kon u, zonder betaling, niet rekenen op uw connecties bij de politie. (CGVS p. 22 en 28) In Polen verklaart u niet naar de autoriteiten geweest te zijn omdat u daartoe niet in staat was. Eveneens stelt u dat u deze problemen wel gemeld had aan de directie van het opvangcentrum maar dat zij niets deden. Daarenboven hebt u geen enkel probleem gemeld aan een mensenrechtenorganisatie. (CGVS p. 28)

Opnieuw wordt uw geloofwaardigheid, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd door uw lakse houding. Men kan immers verwachten dat zware incidenten, zoals slagen en verwondingen en diefstal van waardevolle documenten, gemeld wordt aan de gepaste instanties.

U heeft nagelaten om bescherming te zoeken van enerzijds Ingoesjetië en anderzijds Polen, hetgeen uw geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen ondermijnt. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat asielzoekers en vluchtelingen in Polen kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten.

Tenslotte blijkt u amper op de hoogte met betrekking tot de huidige toestand en de evolutie van uw problemen.

Zo weet u niet of u vandaag de dag nog gezocht wordt door M. A. (...). (CGVS p. 29) U stelt hem niet meer gezien te hebben sinds uw toevallige ontmoeting op de Dienst Vreemdelingenzaken en weet niet of u nog bedreigd bent geweest door hem omdat u elke maand van nummer verandert. (CGVS p. 29) Bovendien heeft u niet geïnformeerd naar uw eigen problemen omdat u dat wilt vergeten. (CGVS p. 30)

Ook liet u na, zoals hierboven reeds vermeld is, om zich te informeren betreffende de klacht die u tegen uw neef had ingediend bij de Belgische politie. (CGVS p. 19)

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en in België en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen hetgeen u in casu nagelaten heeft.

Ten tweede blijft u ook opmerkelijk **vaag met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas betreffen.**

Zo kon u weinig informatie verstrekken betreffende uw werk, waardoor u problemen kreeg met uw familie en de Moslim-oudsten in uw land van herkomst.

U stelt enkel dat u een officieuze groep wilde oprichten bij de geheime veiligheidsdienst om problemen van vrouwen en kinderen op te lossen. (CGVS p. 7, 8 en 11) Deze groep had echter geen naam en verder kon u niet vertellen onder welke dienst uw groep stond. (CGVS p. 7) U verklaarde enkel dat het een geheime veiligheidsdienst was, die in feite niet bestond. (CGVS p. 7)

Betreffende uw belager, A. M. (...), bleef u eveneens onaannemelijk vaag.

Zo kende u niet zijn vadersnaam omdat hij, volgens u, opgroeide zonder vader. (CGVS p. 16) Eveneens wist u niet waar en wanneer hij geboren werd of wat voor werk hij deed. (CGVS p. 16) Verder verklaart u dat hij een meisje in uw land van herkomst verkracht had in 2006 of 2007 maar wanneer precies herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 17) Ook kan u niet verklaren wat de familieband is dat u heeft met K. I. (...) en R. (...). U stelt enkel dat ze uw neven zijn, maar geen bloedverwanten. (CGVS p. 20 en 21) Een precieze verwantschapsband kan u evenwel niet geven.

Verder werd u gevraagd of iemand van uw familie lid van de strijders was, hetgeen u ontkende. (CGVS p. 25) Echter, na confrontatie met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u stelde dat uw neef, A. M. (...), een strijder was bij alle groepen, stelt u dat u dacht dat de interviewer op het Commissariaat-generaal dichte familie bedoelde. (CGVS-vragenlijst, vraag 5 en CGVS p. 25)

Verder kan u evenwel bijzonder weinig informatie hieromtrent geven. Zo weet u niet bij welke groep hij actief was en stelt u enkel dat hij een Wahabiet was. (CGVS p. 25) Waarom u denkt dat dit zo zou zijn, weet u niet. (CGVS p. 25) U had het immers niet aan A. (...) gevraagd. (CGVS p. 25)

Uw verklaringen in verband met **uw problemen ten gevolge van het weigeren van het dragen van een hoofddoek tenslotte, zijn omwille van vastgestelde vaagheden en incoherenties niet geloofwaardig.**

Zo stelt u dat uw moeder, met wie u samenwoont, strikt gelovig is, maar uw broer en u niet. (CGVS p. 26) Evenwel weet u niet welke strekking binnen de Islam uw familie volgt omdat u nooit de Koran bestudeerd hebt. (CGVS p. 26)

Eveneens stelt u dat u problemen had met de Moslimoudsten maar wie die personen zijn, weet u niet, enkel dat het volwassen mensen zijn. (CGVS p. 26) Ook geeft u aan dat er een verandering ontstond met betrekking tot het dragen van een hoofddoek maar wat de reden daarachter was, kan u niet zeggen. (CGVS p. 14)

Wederom aanvaardt het Commissariaat-generaal de opmerkelijke vaagheden met betrekking tot de reden van uw asielaanvraag niet. Redelijkerwijs mag men van een slachtoffer van gelijkaardige wandaden immers verwachten dat zij tenminste de basisdetails van zulke gebeurtenissen onthouden.

U daarentegen blijft opmerkelijk vaag met betrekking tot uw belagers, M. A. (...), K. I. (...) en R. (...), alsook met betrekking tot uw werk, hetgeen een oorzaak was voor uw hoofddoekproblemen, en uw religie.

Uw gebrek aan kennis omtrent de reden van uw asielaanvraag holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder uit, aangezien men redelijkerwijs kan verwachten dat een asielzoeker kernelementen van deze gebeurtenissen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op zijn leven.

Bovendien merkt het Commissariaat-generaal op dat u verklaarde problemen te hebben met de Moslimoudsten onder meer omwille van het feit dat u werkte. (CGVS p. 15)

Echter, deze verklaring komt niet overeen met het tijdstip van verandering die u geeft, namelijk 2005, 2006. (CGVS p. 15) U verklaarde immers na uw verkrachting, in oktober 2005 gestopt te zijn met werken. (CGVS p. 9)

U stelt niet te weten waarom ze problemen hadden met uw werk aangezien u reeds gestopt was, omdat u niet in de hoofden van de oudsten kon kijken. (CGVS p. 15)

Ook wil het Commissariaat-generaal er op wijzen dat u, betreffende uw probleem in verband met uw religie, hier geen melding van maakte tijdens uw vorige interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit is bijzonder opmerkelijk aangezien verwacht mag worden dat een asielzoeker voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de

aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties **geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot uw identiteit alsook met betrekking tot de beweerde vervolgingsfeiten.**

U heeft geen bewijzen betreffende uw werk omdat uw documenten in Polen gestolen werden noch heeft u enig document die uw verwantschap met A. M. (...) of uw andere belagers aantoonst. (CGVS p. 9) Eveneens verklaarde u een medisch attest te bezitten van uw verwondingen na de verkrachting maar deze documenten zouden bij uw goede vriendin liggen, die tevens uw werkcollega was. (CGVS p. 29) Echter, u stelt dat u haar adres en telefoonnummer niet kent, alhoewel u er in het verleden vier maanden lang verbleef. (CGVS p. 28 en 29)

Daarenboven verklaart u, met betrekking tot uw identiteitsdocumenten dat uw binnenlands paspoort bij uw thuis in Ingoesjetji ligt en dat u uw moeder ging vragen om het op te sturen. (CGVS p. 12, 13) Bij het verstrijken van de termijn werd er daarentegen niets ontvangen op het Commissariaat-generaal. Gezien het grote belang van originele (identiteits)documenten in het kader van uw asielprocedure moet er dan ook zwaar worden getild aan het gebrek aan deze documenten, temeer u de mogelijkheid had ze te verkrijgen.

Uw manifest gebrek aan medewerking ondergraaft uw geloofwaardigheid ten zeerste.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

De verscheidene medische attesten stellen dat u psychische problemen heeft. Zo legde u verschillende psychologisch verslagen voor aangaande uw precaire psychische toestand, opgesteld op 1 maart 2010, 23 april 2010, 31 mei 2010, 1 augustus 2010, 13 augustus 2010, 29 september 2010, 26 april 2011 en 16 juni 2011.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw psychologische problemen, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen. Bijgevolg vormt een medisch attest geen sluitend bewijs van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

In ieder geval kunnen deze attesten voorgaande appreciaties niet wijzigen, aangezien deze hoofdzakelijk gebaseerd zijn op uw houding en handelingen die in strijd zijn met een gegronde vrees, met uw gebrek aan kennis over essentiële elementen aangaande uw relaas, en een gebrek aan materiële aanwijzingen en bewijzen aangaande belangwekkende zaken.

Het is bovendien opvallend dat de psycholoog, waarvan kan worden aangenomen dat hij zich met betrekking tot uw asielrelaas baseert op uw verklaringen, in het psychologisch attest stelt dat uw neef het hoofd van de politie was, hetgeen u nagelaten heeft te vermelden op het Commissariaat-generaal, zelfs nadat u gevraagd werd wat voor werk hij deed. (Document nr. 2, CGVS p 16)

Eveneens verklaart u dat uw documenten in Polen gestolen werden, maar vermeldt het psychologisch rapport niet door wie.

Bovendien stelt u in dit rapport dat uw goede vriendin, die u hielp in de periode na uw verkrachting, gedood werd omdat zij ongewenst zwanger was. Op het Commissariaat-generaal maakt u nergens enige melding van haar moord of overlijden, hetgeen bijzonder merkwaardig is en vragen doet rijzen met betrekking tot uw verklaringen ten opzichte van de verschillende instanties.

Vervolgens legt u nog uw klacht neer bij de Belgische politie en algemene informatie betreffende seksuele aanranding en verkrachting in Tsjetsjenië en de situatie van uitgeweken vrouwen in Polen. Eveneens legt u e-mails voor van uw advocaat met betrekking tot haar vraag voor meer informatie aan de Poolse autoriteiten betreffende uw zaak.

Tot slot legt u nog een klacht dd. 7 september 2011 neer en een vaststelling van slagen en verwondingen dd. 27 november 2010, die uw problemen in België betreffen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetji, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de

algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 november 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt dat van haar niet hetzelfde mag worden verwacht als van een “normale asielzoeker” gezien zij psychische problemen heeft die te wijten zijn aan de zware vervolgingen die zij heeft ondergaan in haar land van herkomst.

Verzoekster somt haar trauma's, vernederingen, mishandelingen en tegenslagen op en wijst er op dat haar problemen in het attest van 26 april 2011 van haar psychiater worden omschreven als een complex posttraumatisch stresssyndroom, dissociatieve stoornis, alcohol- en schildklierproblemen. Volgens verzoekster worden in dit verslag haar problemen in Ingoesjetië, Polen en België op een gedetailleerde wijze beschreven. Het is volgens haar verwonderlijk dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de impact van deze psychologische problemen op wat van een “normale asielzoeker” zou kunnen worden verwacht.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarin werd geoordeeld dat de tegenpartij een onafhankelijk deskundigenonderzoek moest laten uitvoeren.

Zij voert aan dat, hoewel erkend moet worden dat zij verstoorde cognitieve functies heeft, hiermee in de bestreden beslissing geen enkele rekening wordt gehouden. Volgens haar heeft de commissaris-generaal geen uitspraak gedaan omtrent de mogelijke oorzaak ervan terwijl het bestaan ervan niet wordt ontkend. Verzoekster wijst er op dat er ook geen onafhankelijk deskundig onderzoek is bevolen door de commissaris-generaal. Zij is van mening dat een meer diepgaand onderzoek nodig is naar de impact van de verstoorde cognitieve functies op de vastgestelde vaagheden en “abnormale houding”.

Verzoekster verwijst naar een aantal studies en naar het “UNHCR - Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”, waarin wordt uiteengezet op welke wijze de feitenvinding moet gebeuren bij psychisch gestoorde personen. Zij laat gelden dat de commissaris-generaal de beginselen vastgelegd in voormelde procedureregids niet heeft toegepast maar op een snelle en summiere wijze een beslissing heeft genomen zonder aandacht voor haar psychische problemen.

Verzoekster voert aan dat zij gelet op haar voorgeschiedenis van psychische problemen, van alcoholverslaving en dissociatieve stoornis, haar asielrelaas niet naar behoren kon debiteren, noch de nodige bewijselementen kon voorleggen.

Verzoekster stelt dat zij in het verleden inderdaad blijf heeft gegeven van bepaalde reacties en gedragingen die niet altijd even logisch overkwamen, maar dat deze kunnen worden verklaard door haar gestoorde psychische persoonlijkheid. Zij besluit dat haar mentale problemen in acht genomen, haar feitenrelaas in zijn geheel voldoende coherent is en dat haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoekster voert ook nog aan dat zij moet worden beschouwd als deel uitmakend van een sociale groep omdat zij zich omwille van haar vrouw-zijn en haar niet-conformiteit naar de traditionele en conservatieve islam, een groot risico loopt om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar haar land. Zij verwijst naar een rapport waaruit zou blijken dat elke vrouw in de Noordelijke Kaukasus wordt

getroffen door een strikte toepassing van de islam en dat er agressief opgetreden wordt tegen vrouwen die zich niet houden aan de voorschriften. Zij verklaart nog dat zij verkracht is door haar neven maar geen klacht durfde in te dienen omdat zij ervan overtuigd was dat haar belagers niet zouden worden gestraft.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar houding en handelingen niet in overeenstemming zijn met hetgeen kan worden verwacht van een asielzoekster gezien zij pas in 2009 haar land verliet, vier jaar na haar verkrachting en twee jaar na het vertrek van haar neef.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing ook voorbijgaat aan het feit dat zij niet enkel haar land heeft verlaten omwille van haar problemen met haar neef, maar ook omwille van de problemen met haar familie.

Volgens haar wordt het feit dat zij niet onmiddellijk het land heeft verlaten na de verkrachting, verklaard door het feit dat zij een psychisch gestoorde vrouw is die reeds vóór de verkrachting psychische problemen had en leed aan alcoholmisbruik. Zij stelt dat zij niet onmiddellijk de beslissing om te vluchten heeft kunnen nemen omdat zij zich als verstoten door haar eigen familie beschouwde en een psychisch wrak was na de verkrachting.

Verzoekster verklaart dat zij de verkrachting verborgen heeft gehouden uit schrik, zelfs voor haar moeder. Verzoekster meent dan ook dat het gezien haar psychische gesteldheid, begrijpelijk is dat zij niet onmiddellijk het land heeft verlaten omdat zij er mentaal niet toe in staat was; een opeenstapeling van problemen en de toenemende druk van haar familie en moslimoudsten hebben er haar uiteindelijk toe gebracht om het land te ontvluchten.

Verzoekster voert verder aan dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen melding heeft gemaakt of geen klacht heeft ingediend nadat zij in Polen door haar neef werd aangevallen; zij stelt dat zij dit wel gemeld heeft aan de directie van het opvangcentrum aldaar maar dat er niets werd gedaan om haar te helpen.

Verzoekster legt uit dat haar documenten door haar neef werden gestolen, maar dat zij geen klacht heeft ingediend omdat zij had gemerkt dat zij geen bescherming kreeg in Polen.

Verzoekster meent dat haar vrees wel degelijk gegrond is, wat volgens haar wordt bevestigd door een verslag van een Poolse organisatie; het besluit van dit verslag is dat migrantenvrouwen geen efficiënte bescherming kunnen krijgen in geval van geweld dat in centra wordt gepleegd. Verzoekster voegt een getuigenis van de psychologe van het centrum in Polen toe, waaruit blijkt dat verzoekster geslagen werd en dat zij bang was om in het centrum en in het algemeen in Polen, te verblijven.

Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat zij in hetzelfde opvangcentrum als haar neef in België verbleef, stelt verzoekster dat dit niet haar fout is. Zij stelt dat er stappen zijn ondernomen waardoor haar neef in een ander opvangcentrum terecht kwam.

Verzoekster wijst er op dat zij bovendien klacht heeft ingediend tegen haar neef. Dat zij niet weet wat het gevolg is van haar klacht, is volgens haar te verklaren door het feit dat er nog geen concreet gevolg is gegeven aan deze klacht. Volgens verzoekster is het algemeen geweten dat een dergelijk onderzoek geheim is en zij vindt het dan ook logisch is dat zij momenteel niet meer weet over die klacht.

Verzoekster stelt dat zij volledig machteloos was in Ingoesjetië en geen bescherming kon krijgen tegen de ondergane vervolgingen en dat de bestreden beslissing trouwens zelf stelt dat er in Ingoesjetië onvoldoende bescherming wordt gegarandeerd door de overheden.

Volgens verzoekster blijkt nergens uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de overheden in Ingoesjetië op adequate en efficiënte wijze zouden optreden tegen mensenrechtenschendingen. Volgens verzoekster is het algemeen geweten dat men enkel met bepaalde connecties en tegen betaling bepaalde bescherming kan organiseren, wat voor haar echter niet mogelijk was.

Verzoekster wijst er op dat zij ook gemeld heeft dat zij zich in Polen niet tot de autoriteiten heeft gewend omdat zij daartoe niet in staat was.

Zij verklaart dat zij haar problemen niet heeft gemeld aan een mensenrechtenorganisatie maar wel pogingen heeft gedaan om bescherming te krijgen door de problemen te melden aan de directie van het opvangcentrum die evenwel niets gedaan heeft. Verzoekster benadrukt dat zij met de psychologe van het centrum heeft gesproken, wat wordt bevestigd in een getuigenis.

Verzoekster stelt nog dat het gevoel dat zij niet veilig was in Polen niet louter subjectief is, maar wordt bevestigd door een objectieve bron. Verzoekster besluit dat haar niet kan worden verweten dat zij niet meer heeft gedaan dan wat zij heeft gedaan.

Verzoekster wijst er nog op dat zij een zieke vrouw is die teruggeplooid is op zichzelf, geleden heeft onder levenslange trauma's en vervolgingen en niet meer in staat is om voor zichzelf op te komen. Verzoekster vermeldt nog dat het gebrek aan bescherming reeds leidde tot verschillende zelfmoordpogingen. Verzoekster stelt dat zij de hoop op bescherming heeft opgegeven en dit verklaart waarom zij niet tot de hogere instanties heeft gewend.

Volgens verzoekster wordt de informatie van het Commissariaat-generaal die gewag maakt van mogelijkheid op bescherming, tegengesproken door de informatie die zij heeft bijgebracht.

Verzoekster is nog van mening dat er niet kan worden gesteld dat zij bepaalde feiten alleen heeft gemeld aan een psychologe en aan de directie van het opvangcentrum.

Volgens verzoekster is de bestreden beslissing niet op adequate wijze gemotiveerd en houdt ze geen rekening met alle elementen van het dossier.

Verzoekster laat gelden dat zij steeds vatbaar was aan nieuwe dreigingen van geweld indien zij zou proberen om officiële instanties in te schakelen om bescherming te krijgen. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing onredelijk is in de beoordeling omtrent de pogingen die zij heeft ondernomen om bescherming te krijgen.

Verzoekster stelt niet te weten of haar neef haar nog bedreigt omdat zij nu elke maand haar GSM nummer verandert, ook heeft zij via derden vernomen dat haar neef zou zijn uitgewezen naar Polen.

Volgens verzoekster is het duidelijk dat zij bij terugkeer naar Ingoesjetië terug problemen zal krijgen met de vrienden van haar neef; zij heeft bovendien problemen met de moslimoudsten en met familieleden die haar intimideerden, bedreigden en vervolgden omwille van het feit dat zij zich niet wilde conformeren aan de radicale islam.

Volgens verzoekster is de situatie in Ingoesjetië niet gewijzigd zodat haar vrees nog steeds actueel is. Verzoekster verwijst naar een artikel met betrekking tot verkrachting, waarin vermeld wordt dat de eer van de man primeert op de schande van de vrouw. Dergelijke misdrijven worden, volgens verzoekster bovendien bijna nooit aangegeven omwille van de zware gevolgen voor de vrouw.

Waar haar in de bestreden beslissing ook ten kwade wordt geduid dat zij zich niet zou hebben geïnformeerd over haar eigen problemen, antwoordt verzoekster dat geen rekening wordt gehouden met haar psychische problemen; zij voert aan dat zij lijdt aan een dissociatieve persoonlijkheidsstoornis, wat duidelijk wijst op het feit dat zij een stoornis heeft ontwikkeld als bescherming van zichzelf tegen de herinnering aan haar vele problemen.

Verzoekster verklaart dat hetgeen zij heeft ondergaan, haar dermate steeds terug in de diepte stort dat zij niet meer actief kan informeren bij haar familie naar haar problemen in Ingoesjetië; zij wil er trouwens ook niet aan herinnerd worden omdat deze geleid hebben tot haar ziekte-toestand; volgens verzoekster moet de commissaris-generaal dit begrijpen.

Op de vaststelling dat zij vaag blijft over een aantal elementen, antwoordt verzoekster dat zij aangegeven heeft dat de groep die zij wilde oprichten, geen naam had omdat die groep verondersteld werd in feite niet te bestaan. Verzoekster stelt nog dat zij duidelijk heeft aangegeven welk werk zij officieel deed; zij werkte bij de politiediensten die ressorteren onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken zodat het volgens verzoekster ook logisch was dat de groep die zij wilde oprichten, dan ook zou ressorteren onder hetzelfde ministerie.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt waarom wordt geoordeeld dat zij vaag zou blijven over haar werk.

Verzoekster verklaart verder dat haar neef A.M. een ver familielid is die zij enkel zag bij speciale gelegenheden. Zij betoogt dat zij niet vaag is gebleven over hem, gezien zij wist te vertellen dat hij is opgegroeid zonder vader, zodat het logisch is dat zij zijn patroniem niet kent; zij voert aan dat gezien zij haar neef niet goed kende, het niet te verwonderen is dat zij verder niet weet waar hij geboren is en wat voor werk hij deed. Volgens verzoekster kan bovendien niet van haar worden verwacht dat zij exact kan opgeven wanneer hij een meisje zou hebben verkracht gezien het gaat om een feit dat reeds vele jaren geleden plaatsvond, haar niet persoonlijk betrof en zij ook niet in staat is om zich precieze data te herinneren.

Met betrekking tot K.I. en R. stelt verzoekster dat zij heeft uitgelegd dat deze personen neven van haar zijn, maar geen bloedverwanten. Verzoekster verklaart dat zij bij haar verhoor niet begrepen heeft dat zij exact moest uitleggen wat de familieband was tussen haar en die personen; zij voegt er nog aan toe dat zij met deze personen ook zeer weinig contact had.

Verzoekster erkent dat zij niet weet welke strekking haar familie binnen de islam aankleeft; zij kon enkel vaststellen dat haar moeder strikt gelovig is.

Volgens verzoekster zouden de zaken anders liggen wanneer zijzelf overtuigd moslim was maar zij is niet geïnteresseerd in de islam en werd door haar familie trouwens als een buitenbeentje beschouwd. Verzoekster verklaart dat zij wel de namen van haar ooms kent die haar problemen veroorzaakten, maar niet de namen van de moslimoudsten. Verzoekster meent dat dit niet abnormaal is gezien haar desinteresse in de islam.

Verzoekster merkt op dat zij niet exact weet hoe er verandering is gekomen in de kwestie met betrekking tot het dragen van een hoofddoek, gezien zij helemaal niet geïnteresseerd was in dergelijke zaken maar enkel kon vaststellen dat er meer druk werd uitgeoefend op meisjes en vrouwen om een hoofddoek te dragen, wat volgens haar ook wordt bevestigd door objectieve informatie.

Volgens verzoekster behoort de oorzaak van deze veranderde houding trouwens niet tot de kern van haar asielrelaas. Verzoekster stelt nog dat zij niet alleen problemen kreeg in oktober 2005 toen zij stopte met werken, maar ook ervoor al problemen had met de moslimoudsten. Verzoekster voert nogmaals aan dat er door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met de impact van haar psychische problemen.

Met betrekking tot het argument in de bestreden beslissing dat zij over de problemen met de moslimoudsten niet zou hebben gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt verzoekster dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken veel beperkter was dan op het Commissariaat-generaal en dat zij er daardoor niet toe gekomen is om deze te vermelden.

Zij wijst er op dat zij na aankomst in België, eerst een "Dublin-procedure" heeft moeten doorlopen en bijna werd "gerepatrieerd" naar Polen. Volgens verzoekster is het dan ook niet verwonderlijk dat zij iets vergeten te vertellen is. Zij verwijst opnieuw naar haar psychische problemen.

Verzoekster wijst er op dat zij wel iets verteld heeft over haar problemen met haar familie; zij voert aan dat haar niets is gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij niet de gelegenheid had om over al haar problemen te spreken; zij verwijst in dit verband naar de psychiatrische attesten waarin haar relaas veel gedetailleerder weergegeven is.

Verzoekster besluit dat haar verklaringen voldoende coherent zijn zeker in acht genomen haar psychische problemen.

Verzoekster wijst er op dat zij een fotokopie van haar intern paspoort bijbracht, dat werd meegebracht door iemand uit Ingoesjetië zodat haar identiteit niet meer in vraag kan worden gesteld. Zij verklaart dat haar moeder steeds geweigerd heeft om het origineel paspoort uit handen te geven. Verzoekster is van oordeel dat zij omwille van de conflictueuze situatie met haar familie niet in staat is om meer bewijselementen voor te leggen; zij voegt er aan toe dat zij wel meer bewijsstukken bezat die evenwel in Polen zijn gestolen.

Bij brief van 16 januari 2012 liet verzoekster aan de Raad een fotokopie van haar intern paspoort toekomen; zij stelt dat zij dit uiteindelijk met veel moeite van haar moeder heeft kunnen bekomen.

Verzoekster argumenteert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij een slechte relatie heeft met haar familie. Er moet in asielzaken, zo meent verzoekster, een groot belang worden gehecht aan de verklaringen van de asielzoeker, waarbij zeker rekening moet worden gehouden met psychische problemen en de impact daarvan.

Verzoekster besluit dat zij in de onmogelijkheid is om nog meer bewijsstukken te verkrijgen.

Verzoekster verwijst naar de psychiatrische rapporten waarin haar problemen worden beschreven, wat aantoonde dat zij steeds dezelfde problemen aanhaalt als oorzaak van haar psychische ziekte. Verzoekster meent dat er door de commissaris-generaal op een manifest gebrekkige wijze rekening wordt gehouden met haar psychische problemen.

Volgens haar is het moeilijk te begrijpen waar de commissaris-generaal gelet op het gedetailleerd karakter van deze attesten, de bevoegdheid en de kwalificaties vandaan haalt om te oordelen dat de attesten geen begin van bewijs zijn van de feiten en de vervolgingen die zij heeft ondergaan. Volgens haar moeten deze medische attesten worden beschouwd als een ernstige aanwijzing van haar geloofwaardigheid; in ieder geval moeten haar psychische problemen als bewezen worden beschouwd.

Waar in het psychiatrisch verslag wordt vermeld dat haar neef het hoofd van de politie was, voert verzoekster aan dat dit een materiële vergissing betreft gezien haar neef niet het hoofd van de politie was. Zij meent verder dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat de psychiater niet heeft vermeld door wie haar documenten in Polen werden gestolen.

Verzoekster verklaart dat zij de dood van haar vriendin niet vermeld heeft op het Commissariaat-generaal omdat dit niet haar persoonlijke problemen betrof.

Verzoekster vraagt in hoofdorde van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal opdat een onafhankelijk deskundig onderzoek zou gebeuren naar haar psychische problemen; in uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekster voert aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, een ernstig risico loopt op reële schade. Volgens haar is de algemene situatie in Rusland en Ingoesjetië zodanig dat er sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen ook ten aanzien van vrouwen die zich niet conformeren naar de traditionele islam.

Gelet op het risico om mensonterende en vernederende behandelingen te ondergaan maar eveneens de dreiging tegen het leven of persoon door blind geweld in het kader van het gewapend intern conflict dat nog steeds woedt in Ingoesjetië, moet volgens verzoekster haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster een schending inroept van de motiveringsplicht. De Raad geeft aan dat de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, geeft de Raad aan dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoekster verder verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Waar verzoekster verwijst naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas heeft besloten. Zo werden er een aantal vaagheden vastgesteld in haar asielrelaas.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift verschillende malen naar haar ernstige psychische problemen, waardoor er volgens haar, van haar niet hetzelfde mag worden verwacht als van een "normale asielzoeker".

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat er geen causaal verband bestaat tussen verzoeksters geestestoestand en haar vage en incoherente verklaringen.

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze in zijn nota van 28 december 2011 stelt dat, niettegenstaande de medische attesten inderdaad melding maken van depressie en posttraumatisch stresssyndroom in hoofde van verzoekster, zij evenwel geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt dat zij dusdanige geheugenproblemen heeft dat zij geen coherente en duidelijke verklaringen kan afleggen.

Uit de voorgelegde attesten blijkt dat verzoekster depressief is, een alcoholprobleem heeft en lijdt aan posttraumatische stress; zij blijft echter in gebreke aan te tonen dat dit de oorzaak is van de vage en incoherente verklaringen.

Deze vage en incoherente verklaringen betreffen geen details maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeksters houding en handelingen in verband met haar asielproblemen, niet overeenstemmen met hetgeen verwacht kan worden van een asielzoeker die omwille van een voorgehouden vrees voor zijn leven of zijn vrijheid, zijn land van herkomst dient te verlaten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert (zie p. 9) "*Dat daarnaast de eiseres ook blijf heeft gegeven van bepaalde reacties en houdingen in het verleden, geconfronteerd met haar problemen, die niet altijd als even logisch overkomen, maar dat deze reacties ook kunnen worden verklaard door de ernstige gestoorde psychische persoonlijkheid van de eiseres;*" antwoordt de Raad dat evenmin uit de medische attesten kan worden afgeleid dat haar gedrag -met name het land pas verlaten vier jaar na de verkrachting nadat haar neef al twee jaar vertrokken was en nadien in 2009 gedurende een periode van enkele maanden zowel in Polen als in België, in hetzelfde centrum als haar neef verblijf houden- het gevolg is van psychologische problemen.

Ook de studie "*La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile*" die verzoekster aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd, kan hierover geen uitsluitsel bieden.

Waar verzoekster benadrukt dat er evenmin een onafhankelijk deskundig onderzoek is bevolen door de commissaris-generaal en dat zij van mening is dat een meer diepgaand onderzoek naar de impact van haar verstoorde cognitieve functies op de vastgestelde vaagheden en "*abnormale houding*", zich opdringt, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Het komt in de eerste plaats aan verzoekster toe om het verband aan te tonen tussen haar geestestoestand enerzijds en haar vage verklaringen en haar handelingen anderzijds. Verzoekster is hiertoe echter in gebreke gebleven.

Wat betreft het argument van verzoekster dat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen die zich niet conformeren naar de conservatieve islam, dient te worden opgemerkt dat zelfs in de veronderstelling dat verzoekster deel uitmaakt van dergelijke sociale groep, een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, dient aan te tonen.

Bij gebrek aan bewijs van een vrees voor vervolging, zoals in casu werd gesteld in de bestreden beslissing, is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich, dan ook geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift voor het eerst aanhaalt dat zij het land van herkomst heeft verlaten niet alleen omwille van problemen met haar neef, maar ook omwille van de problemen met haar familie. Aangezien verzoekster eerder enkel verklaarde dat zij haar land van herkomst ontvluchtte omdat zij aldaar niet met de schande van haar verkrachting kon leven en niet kon terugkeren omdat zij niet wist waar haar neef M.A. zich bevond, is de Raad van mening dat deze pas in haar verzoekschrift geformuleerde vluchtreden, een post-factum-verklaring betreft in een poging om de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij wel erg lang gewacht heeft om het land te verlaten, te vergoelijken.

Verder werd in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster heeft nagelaten nationale bescherming te zoeken met betrekking tot haar problemen;

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar land van herkomst niet gewend heeft tot de autoriteiten met betrekking tot de verkrachting en de slagen omwille van de weigering tot het dragen van een hoofddoek.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift ter verdediging beperkt tot het louter herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat zij enkel bescherming kon krijgen via connecties of na het betalen van geld, niet verder komt dan een blote bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en zij aldus in gebreke blijft.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster volledig machteloos was in haar land en geen bescherming kon krijgen omwille van de vervolgingen die zij heeft ondergaan, dat er onvoldoende bescherming wordt gegarandeerd door de overheden, dat het algemeen geweten is dat men enkel met bepaalde connecties en tegen betaling bepaalde bescherming kan organiseren, dat verzoekster niet voor zichzelf kon opkomen omdat zij nooit bescherming had gekregen, is niet in staat om een ander licht te werpen op de zaak. Verzoekster beperkt zich hiermee enkel tot het uiten van blote beweringen, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanvoeren van een aantal post-factum verklaringen in een poging om het vastgestelde gebrek aan initiatief te vergoelijken.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift ook gelden dat zij in België klacht heeft ingediend tegen haar neef, maar niet weet welk gevolg eraan is gegeven; zij legt deze onwetendheid uit door er op te wijzen dat het algemeen geweten dat een dergelijk onderzoek geheim is.

Zo een dergelijk onderzoek geheim is dan blijkt uit de verklaringen van verzoekster evenwel dat zij geen enkele poging heeft gedaan om zich te informeren over de stand van het onderzoek, alhoewel dit redelijkerwijs van haar mocht worden verwacht. Deze vaststelling keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

In de bestreden beslissing werd ook terecht gewezen op het feit dat verzoekster amper op de hoogte blijkt te zijn met betrekking tot de huidige toestand en de evolutie van haar problemen:

"Zo weet u niet of u vandaag de dag nog gezocht wordt door M. A. (...). (CGVS p. 29) U stelt hem niet meer gezien te hebben sinds uw toevallige ontmoeting op de Dienst Vreemdelingenzaken en weet niet of u nog bedreigd bent geweest door hem omdat u elke maand van nummer verandert. (CGVS p. 29) Bovendien heeft u niet geïnformeerd naar uw eigen problemen omdat u dat wilt vergeten. (CGVS p. 30) Ook liet u na, zoals hierboven reeds vermeld is, om zich te informeren betreffende de klacht die u tegen uw neef had ingediend bij de Belgische politie. (CGVS p. 19) Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en in België en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerdte vrees voor vervolging."

De Raad is van oordeel dat van iemand die zijn land van herkomst heeft dienen te verlaten omwille van een bedreiging voor zijn leven of zijn vrijheid om reden van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoekster. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich in haar verweer ook hier tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Ook de uitleg van verzoekster dat haar gebrek aan initiatief om zich te informeren te wijten is aan haar psychische problemen, wordt niet aangenomen; uit de medische attesten die verzoekster bijbrengt kan niet worden afgeleid dat verzoekster zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift (zie p. 17) *“een stoornis heeft ontwikkeld om zichzelf te beschermen tegen de herinnering aan de vele problemen die zij heeft gehad”*.

Ook het feit dat verzoekster opmerkelijk vaag is gebleven met betrekking tot elementen die de kern van haar relaas raken, werd in de bestreden beslissing terecht weerhouden als een afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoekster kon ook weinig informatie verstrekken betreffende haar werk, waardoor ze problemen kreeg met haar familie en de Moslim-oudsten; verzoekster bleef tevens erg vaag betreffende haar belager, A. M.; verzoekster kon evenmin verklaren wat de familieband is die ze heeft met K. I. en R..

Verder kon verzoekster nauwelijks iets vertellen over het geloof dat haar familie aankleeft of over de personen die haar zouden dwingen om zich meer als een moslimvrouw te gedragen. Bovendien kon verzoekster weinig of niets zeggen over de redenen waarom de houding ten opzichte van haar zou zijn gewijzigd.

Verzoekster somt in haar verzoekschrift de vastgestelde vaagheden op, verklaart zich niet akkoord met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal dienaangaande, herhaalt een aantal eerder afgelegde verklaringen en voert een aantal post-factum verklaringen aan in een poging om een verklaring te geven voor deze vaagheden.

De Raad is van mening dat dit verweer de vage verklaringen van verzoekster niet rechtvaardigt. Daarenboven laat de Raad gelden dat de commissaris-generaal in zijn nota van 28 december 2011 terecht opmerkte dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing moeten kunnen dragen. Het is inderdaad het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden die leiden tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeksters verweer dat “zij niet geïnteresseerd was” en de verwijzing naar haar psychische problemen, wordt niet aanvaard.

Op de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekster over de problemen met de moslimoudsten niet heeft gesproken op de Dienst Vreemdelingenzaken, reageert verzoekster in haar verzoekschrift door te stellen dat het verhoor aldaar veel beperkter was dan dit op het Commissariaat-generaal zodat zij er niet toe gekomen is om over deze problemen te praten.

In het verzoekschrift (zie p. 23) geeft verzoekster ook aan dat zij *“bij haar aankomst in België eerst een Dublin procedure heeft moeten ondergaan en bijna werd gerepatrieerd naar Polen, wat nog meer psychiatrische problemen heeft bezorgd en zij ook al verschillende zelfmoordpogingen achter de rug [heeft]”*.

De Raad is van oordeel dat deze uitleg slechts de waarde heeft van een post factum verklaring. Inderdaad kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij, ondanks eventuele administratieve strubbelingen in het onthaalland, van af het begin van de behandeling van de asielaanvraag een volledig relaas doet.

Tot slot merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Haar uitleg dienaangaande dat zij door de conflictsituatie met haar familie, er niet in slaagt om bewijselementen voor te leggen en er daarbij ook rekening moet worden gehouden met haar psychische problemen, is een blote bewering die niet overtuigt.

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn besluit dat verzoekster er niet in slaagt de door haar aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met bewijsstukken.

De drie pagina's van haar intern paspoort die verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift, en die zij nogmaals in januari 2012 aan de Raad toestuurde, vermogen enkel verzoeksters identiteit te bevestigen, wat in casu niet werd betwist. Het origineel paspoort werd niettegenstaande het werd beloofd in de brief van 16 januari 2012, niet bijgebracht ter zitting.

Wat betreft de uitleg van verzoekster in het verzoekschrift dat, waar in het psychiatrisch verslag wordt vermeld dat haar neef het hoofd van de politie was, het om een materiële vergissing gaat gezien haar neef niet het hoofd van de politie was; waar zij stelt dat haar niet ten laste kan worden gelegd dat de psychiater niet vermeldde door wie haar documenten in Polen waren gestolen en waar zij stelt dat zij er niet aan gedacht heeft de dood van haar vriendin te vermelden bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal omdat dit niet haar persoonlijke problemen betrof, is de Raad van oordeel dat verzoekster haar verantwoordelijkheid tracht af te schuiven. Zoals in de nota van 28 december 2011 werd opgemerkt, is

het evident dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de -vergissingen en omissies in -
attesten die hij neerlegt.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve
geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr.
78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er
zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, bij terugkeer naar haar land van herkomst,
een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van
vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis
van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de
commissaris-generaal dat er in Ingoesjetïë geen situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van
een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde
wet van 15 december 1980. Verzoekster slaagt er niet in deze informatie te weerleggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980, wordt
niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van
artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.9. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd
is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor
op 6 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de
Russische taal beheerst en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde
overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.10. De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het
beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te
vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende
partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1 euro dient te worden
terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE